

Arrest

nr. 251 341 van 22 maart 2021
in de zaken RvV X / IV en X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 2 november 2020 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 september 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikkingen van 11 februari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partijen en hun advocaat M. KALIN *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaken

Verzoeker in de zaak nr. X (hierna: verzoeker) en verzoekster in de zaak nr. X (hierna: verzoekster), die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, komen volgens hun verklaringen op 13 oktober 2019 België binnen met een paspoort en identiteitskaart en verzoeken op 17 oktober 2019 om internationale bescherming. Op 29 september 2020 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van hen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die de volgende dag aan verzoekende partijen aangetekend worden verzonden.

De eerste bestreden beslissing, die ten aanzien van verzoeker wordt genomen, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de El Salvadoraanse nationaliteit en bent u geboren op X 1987 in San Salvador. U was niet politiek actief in El Salvador en kende nooit problemen met uw autoriteiten. U woonde tot u zo'n 15 jaar oud was in San Martin en verhuisde nadien naar San Miguelito in San Salvador. U trouwde op 25 november 2017 met A. M. S. D. M. (...) en woonde vanaf uw huwelijk tot 30 september 2019 samen met uw vrouw in een huurhuis in de kolonie La Cima in San Salvador. U hebt een zoon R. A. (...), die op 8 april 2019 in België werd geboren. In 2007 studeerde u af aan de universiteit met een diploma Informatica en u werkte sinds 2009 als analist van forensische informatica bij het Openbaar Ministerie (OM) in Santa Elena, Antiguo Cuscatlan. In die functie analyseerde u verschillende informatiedragers zoals computers en telefoons, was u geregeld aanwezig bij huiszoeken of getuigde u als expert in de rechtbank tijdens strafprocessen.

In 2015 werkte u aan een zaak waarbij een groep van vijf personen die banden hadden met de huidige president een cyberaanval uitvoerden op de krant La Prensa Graphica. Gedurende twee jaar moest u meermaals getuigen in deze zaak, maar uiteindelijk werden alle beschuldigten vrijgelaten. In de periode van 2015 tot 2018 bent u de betrokkenen in deze zaak zo'n 6 of 8 keer tegen gekomen en in 2019 kwam u de hoofdverdachte nog eenmaal tegen in een bar, maar u ging hen telkens uit de weg.

Op 8 september 2019 ging u uw neef D. E. (...) bezoeken in San Martin. Toen u voor zijn huis stond, werd u aangesproken door twee mannen op een motor die eruit zagen als bendeleden. Toen ze vroegen wat u aan het doen was, antwoordde u dat u op bezoek ging bij familie, maar ze geloofden u niet. Ze eisten dat u uw identiteitsdocumenten zou geven, wat u eerst weigerde, maar nadat een van hen zijn wapen tevoorschijn haalde gaf u uw identiteitskaart toch. Ze namen ook de 160 dollar die u op zak had. Ze vroegen u wat u van werk deed en u antwoordde dat u computer herstelde, wat ze niet geloofden. Ze duwden u op de grond, sloegen u en zeiden dat ze u zouden vermoorden als u niet vertelde waar u werkte. U zei weer dat u als computer reparateur werkte, waarop ze onder elkaar begonnen te discussiëren of u niet de man was van M. (...) – de plaats waar de rechtszaken plaatsvinden. Uiteindelijk lieten ze u die dag gaan, maar zeiden dat ze u de volgende keer zouden vermoorden. Diezelfde avond rond 19u ging u naar het OM in Soyapango om klacht neer te leggen. Daar vertelde men u dat het een moeilijke zaak zou worden die veel risico voor u zou inhouden en men raadde u aan om de zaak te seponeren, maar u vroeg om er toch mee door te gaan. De volgende dag, op 9 september, vertelde u wat er was gebeurd aan uw baas. Ook hij zei dat hij u niet kon helpen en geen beschermingsmaatregelen zou toekennen.

Op 11 en 12 september vertelden uw ouders u dat ze een onbekende groene auto met twee personen erin zagen rijden in de buurt van het huis. Op 13 september vertelde uw moeder u dat iemand bij het huis van uw neef D. (...) in San Martin naar u was komen vragen. In een paniekaanval kocht u op 14 september de vliegtickets om op 8 oktober het land te verlaten. Op 18 september belde u naar een kennis van u die bij de politie werkte en hij vertelde u dat uw klacht niet geregistreerd stond. U werd bang omdat u geen bescherming had en de politie u niet hielp. U werkte verder tot 27 september en op 30 september verhuisden u en uw vrouw naar Santa Elena in Antiguo Cuscatlan, waar jullie introkken in het huis waar de broer en grootmoeder van uw vrouw wonen. U kwam daar niet meer buiten, behalve op 4 oktober om dingen te regelen bij de bank en bij de advocaat.

U reisde op 8 oktober 2019 naar Chicago in de Verenigde Staten, waar u enkele dagen bleef voor een bezoek aan de familie van uw echtgenote. Op 12 oktober reisde u verder naar België, waar u op 17 oktober 2019 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u de volgende documenten neer: de identiteitsdocumenten van u en uw vrouw, uw arbeidskaarten, foto's van verwondingen aan uw been, een klacht bij het Openbaar Ministerie, uw ontslagbrief en oproepingsbrieven om als expert te getuigen in de rechtbank. Na het onderhoud legde u uw opmerkingen voor via e-mail.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u El Salvador diende te verlaten en er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat u er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

U verklaart El Salvador te hebben verlaten omwille van, ten eerste, uw betrokkenheid bij een gerechtelijk onderzoek naar een cyberaanval op een krant in 2015 waarna u de verdachte personen in de periode van 2015 tot 2018 zo'n 6-tal keer hebt gezien (CGVS(...) (hierna: CGVS man), p. 8-9). Dat u de verdachten enkele malen in het openbaar tegenkwam zonder dat u daar problemen door kende is echter onvoldoende ernstig om te kunnen gewagen van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade. Ten tweede verklaart u El Salvador te hebben verlaten omdat u in 2019 eenmaal werd aangesproken door twee mannen op een motor die uw identiteitsbewijs vroegen en u sloegen omdat ze vermoedden dat u voor het gerecht werkte, waarna uw ouders tweemaal een onbekende auto zagen voorbijrijden en er tweemaal bij uw neef naar u werd gevraagd (CGVS man, p. 10-12). Dat u eenmaal door twee onbekenden werd aangesproken en geslagen, zonder dat u nadien nog persoonlijke problemen kende, is evenmin voldoende zwaarwichtig voor de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus.

Volgens uw verklaringen moest u, in aanwezigheid van de vijf verdachten, driemaal zonder beschermingsmaatregelen getuigen in een rechtszaak over een cyberaanval op de krant La Prensa Graphica in 2015 (CGVS man p. 7-8). U stelt dat u de betrokken personen tussen 2015 en 2018 een paar keer bent tegengekomen, dat jullie blikken elkaar toen kruisten en u zich achtervolgd voelde, alsook dat u de hoofdverdachte begin 2019 nog eenmaal in een bar bent tegengekomen. Gevraagd of er dan ook iets gebeurde of dat u nadien nog een van hen bent tegengekomen, antwoordt u ontkennend. U verklaart dat jullie elkaar alleen maar aankeken, dat u niet weet of ze ooit iets hebben gezegd en dat u altijd besloot om weg te gaan wanneer u die personen tegenkwam (CGVS man, p. 9). Derhalve dient geconcludeerd te worden dat, hoewel u in aanwezigheid van deze personen hebt moeten getuigen in de rechtbank, u nadien geen echte problemen kende en dat u geen concrete vrees aantoot in dit verband.

Voorts verklaart u dat u op 8 september 2019 door twee mannen op een motor werd aangesproken voor het huis van uw neef D. (...) in San Martin en dat u, nadat u uw Dui had afgegeven en hen verteld had dat u computers herstelde, geslagen en bedreigd werd omdat ze vermoedden dat u voor het gerecht werkte (CGVS man, p. 10-11). Het dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat u niet kan hardmaken dat de twee mannen u initieel viseerden en u specifiek aanspraken omwille van uw werk bij het Openbaar Ministerie. Zo droeg u buiten uw werk geen uniform of andere dingen die u konden identificeren als werknemer bij het OM (CGVS man, p. 8). Bovendien reed u op het moment dat u zich naar uw neef begaf in een auto met geblindeerde ramen die u niet naar beneden had gedaan en stelt u dat de mannen op de motor u dus niet hadden gezien. U verklaart verder dat de motor uit de tegengestelde richting kwam en teruggedraaide toen u de mannen voorbijreed, volgens u omdat ze via uw Dui wilden nakijken of u uit de wijk kwam. Gevraagd waarom ze daarna naar uw werk vroegen, antwoordt u dat u niet weet of het toeval was of dat ze specifiek naar u op zoek waren. Erop gewezen dat ze niet specifiek naar u op zoek geweest konden zijn geweest op dat moment aangezien u, zoals u zelf verklaarde, met geblindeerde ramen reed en ze u daardoor niet konden zien, antwoordt u dat de voorruit niet geblindeerd was en dat u niet weet of ze u gezien hebben toen ze u uit de tegenovergestelde richting kruisten (CGVS man, p. 13). Toch wijst niets erop dat de twee mannen op de motor u die dag specifiek viseerden omwille van uw job, te meer aangezien zij u die dag zonder veel verdere problemen lieten gaan omdat ze niet zeker waren over uw beroep (CGVS man, p. 14). Gelet op het feit dat u met geblindeerde ramen reed, u geen identificeerbare dingen van het OM droeg alsook gelet op uw eigen verklaringen dat u geen idee had waarom ze naar uw werk vroegen en dat ze niet zeker waren over uw job (CGVS man, p. 13-14), blijkt dat de mannen u initieel niet met een specifieke reden tegenhielden en dat ze nadien slechts loutere vermoedens kregen met betrekking tot uw beroep.

Volgens uw verklaringen zagen uw ouders op 11 en 12 september een groene Sedan rondrijden in hun buurt in San Miguelito en vroeg een onbekende man naar u bij het huis van uw neef D. (...) op 13 september, waardoor u in een angstaanval besloot het land te verlaten (CGVS man, p. 11 en 15-16).

U slaagt er echter niet in om concreet te staven dat deze incidenten een gevolg waren van uw aanspreking van 8 september in San Martin. U stelt immers slechts dat de twee personen in de groene auto keken naar het huis van uw ouders, maar nooit uitstapten en uw ouders niet aanspraken (CGVS man, p. 15).

Over de man die bij het huis van uw neef zou zijn komen vragen naar u op 13 september kan u bovendien weinig details geven, behalve dat hij vroeg of u in het huis woonde, aangezien uw neef op dat moment zelf niet thuis was en zijn stiefmoeder dat vertelde (CGVS man, p. 16). U stelt dat er nog eenmaal iemand bij uw neef naar u kwam vragen op 18 januari 2020 – meer dan 4 maanden na de problemen waardoor u het land ontvluchtte – maar dat die man gewoon wegging toen uw neef hem vertelde dat hij geen contact had met u (CGVS man, p. 16). Uw echtgenote verklaart daarbij dat de persoon die naar u kwam vragen zich op geen enkel moment identificeerde of zei waarom hij naar u op zoek was (CGVS(...))B (hierna: CGVS vrouw), p. 12). Zij stelt te denken dat er een verband is met het incident in september omdat ze toen M. (...) vermeldde en omdat ze naar u waren komen zoeken op het adres op uw identiteitsbewijs en op het adres van het incident (CGVS vrouw, p. 13). Deze verklaring overtuigt echter niet, gezien de personen niets vermeldde over het eerdere incident toen ze naar u vroegen alsook gelet op de lange periode tussen beide keren dat iemand naar u kwam vragen. Uit de incidenten bij het huis van uw neef op 13 september 2019 en 18 januari 2020 blijkt aldus evenmin een directe link met uw aanspreking op 8 september.

U verklaart voorts dat u of uw vrouw zelf geen problemen meer kenden na het incident op 8 september en dat er nooit iemand naar jullie huis is gekomen (CGVS man, p. 16). Uw echtgenote stelt daarbij dat de wijk waar u woonde werd bewaakt aan twee poorten en dat bendeleden niet binnen in de wijk kwamen (CGVS vrouw, p. 3). Toch verklaart uw echtgenote dat zij na het incident voortdurend bang was en het gevoel had dat ze achtervolgd werd (CGVS vrouw, p. 10). Het dient opgemerkt dat u tijdens uw persoonlijk onderhoud echter helemaal niets vermeldde over het feit dat jullie het gevoel hadden dat jullie achtervolgd werden. Gewezen op het feit dat dit enigszins verbaast, stelt uw echtgenote slechts dat ze het niet weet, dat jullie beide bang waren maar zij misschien nog meer doordat ze zwanger was (CGVS vrouw, p. 10-11).

De grote schrik die u en uw echtgenote beweerden te voelen, waardoor u in een angstopwelling op 14 september de vliegtickets naar België kocht (CGVS man, p. 11), strookt overigens niet met jullie gedrag na 8 september. Zo bleven u en uw echtgenote nog tot 27 en 30 september verder werken, zelfs nadat u op 14 september de vliegtickets kocht (CGVS man, p. 16). Gevraagd waarom jullie nog enkele weken bleven doorwerken als jullie zo veel schrik hadden, antwoordt uw echtgenote dat jullie het geld nodig hadden (CGVS vrouw, p. 11). Dit volstaat echter niet om te verklaren dat jullie ondanks de vrees voor jullie leven en zelfs na de aankoop van het ticket nog een tijd bleven doorwerken. Ook moet worden opgemerkt dat jullie verhuis naar de familie van uw vrouw in Cuscatlan op 30 september te wijten was aan het feit dat de huur voor die maand toen afliep en jullie niet voor een hele nieuwe maand wilden betalen (CGVS man, p. 16) en niet omwille van een onoverkomelijke vrees. Ook tijdens uw verblijf bij de familie van uw vrouw tot 8 oktober kenden jullie geen problemen meer, u voelde zich daar niet onveilig en u merkte er geen aanwezigheid van bendeleden op (CGVS man, p. 4 en 16). Uw echtgenote verklaart in dezelfde lijn dat daar niet echt bendes aanwezig waren en dat het een veiligere plek was met bewaking aan de poorten (CGVS vrouw, p. 3).

Tot slot dient opgemerkt dat uw ouders na tweemaal een groene auto te hebben opgemerkt geen problemen meer kenden in El Salvador, hoewel ze wel schrik hadden omdat hun adres op uw identiteitsbewijs vermeld stond (CGVS man, p. 3 en 15-16). Ook de familie van uw vrouw waar u van 30 september tot 8 oktober verbleef kenden geen problemen meer in verband met het incident (CGVS man, p. 16). Uw neef D. (...) of zijn familie kregen evenmin nog verdere problemen (CGVS man, p. 4) en na 18 januari 2020 heeft men nooit meer naar u gevraagd in El Salvador (CGVS vrouw, p. 11). Gevraagd wat u denkt dat u nog zal overkomen in geval van terugkeer naar El Salvador antwoordt u dat jullie geen huis meer hebben, dat jullie intussen een baby hebben en dat jullie geen werk meer hebben, waardoor jullie bang zijn om terug te keren. Daarbij stelt u dat u bang bent dat ze u zouden kunnen vermoorden als ze specifiek naar u op zoek waren geweest (CGVS man, p. 17). Zoals eerder uiteengezet, is het echter niet aannemelijk dat de mannen die u op 8 september aanspraken specifiek op zoek waren naar u. Gelet op het feit dat u, bovendien, geen problemen meer kende in El Salvador na het incident en dat men u na uw vertrek niet meer is komen zoeken – u slaagt er immers niet in concreet aan te tonen dat de persoon die bij uw neef naar u vroeg iets met het incident te maken had – moet worden vastgesteld dat het incident dat u op 8 september 2019 in San Martin meemaakte onvoldoende

zwaarwichtig is om te kunnen gewagen van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

Voorts kan volledigheidshalve nog worden opgemerkt dat uw profiel van overheidsfunctionaris bij het Openbaar Ministerie op zich niet volstaat om een persoonlijke vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen. De loutere verwijzing naar een profiel of naar een algemene situatie in een land van herkomst volstaat immers niet om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt vervolgd of dat er voor wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en u bleef hierover in gebreke.

Verder dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld

te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïmpliceerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drughandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïmpersoniseerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De door u neergelegde documenten wijzigen niets aan de bovenstaande appreciatie. De identiteitsdocumenten van u en uw echtgenote tonen enkel uw nationaliteit en identiteit aan. Uw arbeidskaarten, de ontslagbrief en de oproepingsbrieven om als expert te getuigen hebben louter betrekking op uw job bij het Openbaar Ministerie, een element dat niet ter discussie staat. De verwondingen aan uw been en de klacht bij het Openbaar Ministerie, tenslotte, doen geen afbreuk aan de bevinding dat de door u aangehaalde vluchtredenen onvoldoende ernstig zijn voor de toekenning van de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus. De commentaar op de persoonlijke onderhouden betreft enkel spelfouten en kan niets wijzigen aan bovenstaande beoordeling.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing, die ten aanzien van verzoekster – i.e. de echtgenote van verzoeker – wordt genomen, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de El Salvadoraanse nationaliteit en bent u geboren op 26 januari 1993 in San Salvador. U was niet politiek actief in El Salvador en kende nooit problemen met uw autoriteiten. U woonde van uw geboorte tot 2014 in San Salvador en verhuisde in 2015 naar Antiguo Cuscatlan in het departement La Libertad. U huwde op 25 november 2017 met R. A. M. E. (...), waarna u opnieuw naar San Salvador verhuisde. Daar woonde u na uw huwelijk tot 30 september 2019 samen met uw echtgenoot in de kolonie Jardines de La Cima in San Salvador. U hebt met uw echtgenoot een zoon R. A. (...), die op 8 april 2019 in België werd geboren. Uw beide ouders, alsook een tante langs moederszijde, wonen in de Verenigde Staten. U behaalde uw licentiaatsdiploma Bijzonder Onderwijs in 2016 en werkte als opvoedster van een meisje met een beperking, alsook als assistent op de universiteit. Uw echtgenoot werkte sinds 2009 als technisch analist bij het Openbaar Ministerie (OM).

Op 8 september 2019 werd uw echtgenoot aangesproken door twee mannen op een motor, toen hij zijn neef D. E. (...) in San Martin wilde gaan bezoeken en op het punt stond om bij zijn huis aan te bellen. Een van de twee mannen droeg geen helm, stapte af van de motor en vroeg aan uw man wat hij deed, waarop uw man antwoordde dat hij een familielid kwam bezoeken. Toen ze uw echtgenoot vroegen om zijn identiteitsbewijs te laten zien, wilde hij dat eerst niet doen, maar uiteindelijk gaf hij het toch toen de andere man, die een helm ophaad, ook van de motor stapte en zijn wapen liet zien. Uw echtgenoot gaf ook de 160 dollar die hij op zak had af. Toen de mannen vroegen welke job uw echtgenoot uitoefende, antwoordde hij dat hij computers herstelde. Dit geloofden ze niet en nadat uw echtgenoot dit nogmaals herhaalde werd hij geschopt en geslagen. Toen de mannen zijn identiteitskaart bekeken zeiden ze dat uw echtgenoot leek op de man van M. (...), verwijzend naar de plaats waar de rechtbank was. Uiteindelijk lieten ze uw echtgenoot gaan en diezelfde avond rond 19u legde hij klacht neer bij het OM in Soyapango. Daar werd hem verteld dat ze de ene persoon konden zoeken maar dat de andere die zijn helm ophield wel represailles zou kunnen nemen, wat uw man nog meer angst inboezemde. Hij vertelde u later op de avond wat er was gebeurd en ook u kreeg veel angst. De volgende dag, op 9 september, vertelde uw echtgenoot wat er was gebeurd aan zijn baas, maar die kon niet veel doen.

Op 11 en 12 september vertelden uw schoonouders dat ze een onbekende groene auto zagen rondrijden in de buurt. Op 13 september vertelde de neef van uw echtgenoot dat men nog naar u was komen vragen bij het huis in San Martin. Vanaf toen begonnen jullie uit te zoeken wat jullie kon doen en op 14 september kochten jullie de vliegtickets om het land te verlaten. Uw echtgenoot werkte nog verder tot 27 september en u werkte nog door tot 30 september. Op 30 september verhuisden jullie naar het huis waar uw oma en broer woonden in Cuscatlan.

U reisde op 8 oktober 2019 vanuit El Salvador naar Chicago, waar u enkele dagen bij uw familie verbleef tot u op 12 oktober doorreisde naar België. U diende op 17 oktober 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Op 18 januari, toen u in België was, hoorde u van uw schoonmoeder dat men opnieuw bij de neef van uw echtgenoot D. (...) in San Martin was komen vragen naar uw echtgenoot.

U legde geen zelf documenten neer. Na het persoonlijk onderhoud maakte u opmerkingen over via e-mail.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uw verzoek om internationale bescherming steunt volledig op de motieven die door uw echtgenoot R. A. M. E. (...) ter zake werden uiteengezet. U verklaart immers zelf nooit persoonlijke problemen te hebben meegemaakt in El Salvador, maar enkel door de relatie met uw echtgenoot (CGVS(...))B (hierna: CGVS vrouw), p. 3 en 5). In het kader van zijn verzoek tot internationale bescherming werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Eenzelfde beslissing voor u dringt zich dus op. De beslissing van uw echtgenoot luidt als volgt:

“(…)”

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

Verzoeker, wiens beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gekend is onder het rolnummer RvV 253 755, is de echtgenoot van verzoekster, wiens beroep bij de Raad gekend is onder het rolnummer RvV 254 512. Verzoekende partijen beroepen zich op dezelfde asielmotieven en de bestreden beslissingen die ten aanzien van hen werden genomen zijn gebaseerd op dezelfde weigeringsmotieven. In het verzoekschrift van verzoekster wordt het enig middel uit het verzoekschrift van verzoeker integraal hernomen. Gelet op het voorgaande moeten beide zaken, omwille van hun onderlinge verknochtheid, worden samengevoegd.

3. Over de gegrondheid van de beroepen

3.1. De verzoekschriften

In een enig middel voeren verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Tevens zijn verzoekende partijen van mening dat de bestreden beslissingen het zorgvuldigheidsbeginsel schenden.

Verzoekende partijen betwisten dat zij er niet in geslaagd zijn een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève) aannemelijk te maken en dat zij evenmin in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming. Zij argumenteren als volgt:

“Verwerende partij trekt eerstens het profiel van verzoekende partij, noch zijn werkzaamheden in twijfel. Evenmin wordt getwijfeld aan de gebeurtenissen die verzoekende partij ertoe hebben aangezet om haar land te verlaten. Verwerende partij minimaliseert de feiten en stelt dat deze niet ernstig genoeg zouden zijn en dat verzoekende partij geen causaal verband zou hebben aangetoond tussen haar werkzaamheden, het feit dat zij getuigde in verschillende rechtszaken én haar problemen met de bendeleden – quod certe non.

Verzoekende partij was een overheidsfunctionaris bij het Openbaar ministerie, wat niet wordt betwist. Echter, verwerende partij stelt dat haar profiel an sich niet voldoende zou zijn om aan te nemen dat haar leven in gevaar zou zijn. Zij stelt hieromtrent het volgende:

(…)

Nochtans erkent verwerende partij dat mensen die bij de overheid werken, én met name voor het Openbaar Ministerie, een hoog risicoprofiel hebben om gevisieerd te worden door de bendes. Het gaat dan ook niet op om de vrees van verzoekende partij als algemeen te bestempelen en af te doen als ‘louter hypothetisch’.

Verzoekende partij heeft verschillende incidenten aangehaald waaruit blijkt dat zij gevisieerd wordt en dat haar leven in gevaar is. Zij heeft er alles aan gedaan om bescherming te zoeken bij haar eigen autoriteiten, maar haar klacht werd zelfs niet geregistreerd.

Hoe kan verwerende partij dan gewoonweg stellen dat verzoekende partij – rekening houdend met haar profiel en haar werkzaamheden – geen reëel gevaar zou lopen voor haar leven en/of voor onmenselijke en vernederende behandeling.

Verzoekende partij haalde tal van incidenten aan die het tegendeel bewijzen:

p. 5 CGVS

(…)

Verzoekende partij stelde letterlijk dat zij overal naartoe moest waar er misdaden plaatsvonden.

(…)

p. 6 CGVS

(...)

Uit al het voorgaande, blijkt aldus ontegensprekelijk dat verzoekende partij zeer nauw betrokken was bij het oplossen van misdrijven. En alsof dat niet genoeg was, moest zij – zonder enige beschermingsmaatregelen – getuigen tegen deze criminelen: p. 7 CGVS

(...)

De ondervrager zelf maakte tijdens het gehoor de opmerking dat dat grote risico's inhield: p. 8 CGVS

(...)

p. 9 CGVS

(...)"

Zij vervolgen:

"Er kan aldus niet ernstig worden gesteld dat verzoekende partij geen risicoprofiel zou hebben en geen gevaar zou lopen in EL Salvador. Zij zette ook een erg gedetailleerd relaas neer – waar bezwaarlijk aan getwijfeld kan worden: p. 10-12 CGVS

(...)

Verwerende partij zoekt spijkers op laag water en focust zich op details en vermeende tegenstellingen die er niet zijn. De essentie van de zaak wordt niet betwist: verzoekende partij werkte voor meer dan 10 jaar als overheidsfunctionaris bij het OM. Hij moest meermaals getuigen tegen bendeleden, zonder enige vorm van bescherming. Hij werd door de bendeleden mishandeld en bedreigd met de dood, legde hiertegen klacht neer – zonder dat deze zelfs maar werd geregistreerd. Verzoekende partij was ten einde raad en had geen andere keus dan El Salvador te verlaten om haar leven en het leven van haar gezin te redden."

Verzoekende partijen stellen verder dat het duidelijk is dat de commissaris-generaal de werking van de bendes in El Salvador niet kent en dat zij werden bedreigd en geen kant meer op konden. Zij stellen niet te begrijpen hoe de commissaris-generaal kan stellen dat er geen gevaar zou zijn voor hun leven bij terugkeer naar El Salvador. Uit de motivering van de bestreden beslissingen blijkt volgens hen hoe onredelijk en onvoorzichtig de commissaris-generaal te werk is gegaan bij de beoordeling van hun verzoeken om internationale bescherming. Zij menen wel degelijk in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus.

Mocht de Raad van mening zijn dat zij niet in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus, zo vervolgen verzoekende partijen, dan menen zij minstens in aanmerking te komen voor de subsidiaire beschermingsstatus. Zij merken op dat waar de commissaris-generaal niet ontkent dat de situatie in El Salvador precair is, hij toch meent dat zij niet in aanmerking komen voor de subsidiaire beschermingsstatus. Zij citeren de motieven van de bestreden beslissingen met betrekking tot de algemene veiligheidssituatie in El Salvador en stellen niet te begrijpen hoe de commissaris-generaal na deze te hebben uiteengezet kan stellen dat zij naar El Salvador kunnen terugkeren zonder gevaar voor hun leven.

Het rapport waarop de commissaris-generaal zich baseert is volgens verzoekende partijen bovendien achterhaald. Zij betogen dat de (humanitaire) situatie in El Salvador *anno* 2020 volledig ontspoord is en dat El Salvador gerund wordt door bendes en als een van de gevaarlijkste landen ter wereld wordt gezien. Ter staving hiervan citeren zij uit het artikel "*El Salvador: a country ruled by gangs – a photo essay*" uit The Guardian van 22 november 2019 en het artikel "*A Nation Held Hostage*" van Foreign Policy van 30 november 2019.

Verzoekende partijen voegen hieraan nog het volgende toe:

"Met de huidige corona crisis, dreigt de situatie helemaal te ontsporen. Verwerende partij kan bezwaarlijk volharden dat verzoekende partij terug kan keren naar El Salvador en er een menswaardig leven lijden. Immers, niet alleen zullen verzoekende partijen geconfronteerd worden door bendes die hen afpersen, zij zullen ook geen werk hebben door deze crisis en niet de noodzakelijke medische zorg kunnen krijgen indien zij besmet geraken met deze ziekte."

Verzoekende partijen besluiten dat de commissaris-generaal bijzonder onzorgvuldig te werk is gegaan en hen ten onrechte de vluchtelingenstatus, minstens de subsidiaire beschermingsstatus, geweigerd heeft. Een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken schendt volgens hen op een kennelijke wijze het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.2. De stukken

3.2.1. Aan de verzoekschriften worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

3.2.2. Op 26 februari 2021 legt verwerende partij in beide zaken overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarin wordt gerefereerd aan de COI Focus “*El Salvador. Situation sécuritaire*” van 12 oktober 2020 en de COI Focus “*El Salvador: Retour au pays des ressortissants*” van 17 december 2020.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoekende partijen verklaren hun land van herkomst te hebben verlaten naar aanleiding van problemen die verzoeker daar zou hebben gekend omwille van zijn werkzaamheden als analist van forensische informatica bij het Openbaar Ministerie in Santa Elena, Antiguo Cuscatlan. In die functie analyseerde verzoeker verschillende informatiedragers zoals computers en telefoons, was hij geregeld aanwezig bij huiszoekingen of getuigde hij als expert in de rechtbank tijdens strafprocessen. Op 8 september 2019 zou verzoeker tijdens een bezoek aan zijn neef in San Martin aangesproken zijn door twee mannen op een motor die eruit zagen als bendeleden. Ze zouden hem gevraagd hebben wat hij aan het doen was, waarop hij zou geantwoord hebben dat hij op bezoek ging bij familie. De mannen zouden hieraan geen geloof hebben gehecht en geëist hebben dat verzoeker zijn identiteitsdocumenten afgaf, wat verzoeker ook gedaan zou hebben toen één van de mannen een wapen tevoorschijn haalde. De mannen zouden verzoeker ook beroofd hebben van het geld dat hij op zak had. Vervolgens zouden de mannen verzoeker gevraagd hebben wat hij van werk deed. Verzoeker zou geantwoord hebben dat hij computers herstelde maar ook hieraan zouden de mannen geen geloof hebben gehecht. Verzoeker zou door hen op de grond geduwd en geschopt zijn en te horen hebben gekregen dat ze hem zouden vermoorden indien hij hen niet zou vertellen waar hij werkte. Verzoeker zou evenwel opnieuw gezegd hebben dat hij als computerreparateur werkte. Daarop zouden de mannen onder elkaar beginnen discussiëren zijn of hij niet “*die van M. (...)*” was, waarmee ze doelden op de plaats waar de rechtszaken plaatsvinden. Verzoeker zou gezegd hebben daar niets mee te maken te hebben en gevraagd hebben hem te laten gaan. Na een discussie zouden de mannen hem uiteindelijk hebben laten gaan met de waarschuwing dat ze hem de volgende keer zouden vermoorden. Verzoeker zou dezelfde avond klacht hebben ingediend bij het Openbaar Ministerie in Soyapango. Daar zou men hem geadviseerd hebben de zaak te laten vallen, maar verzoeker zou er toch mee hebben willen doorgaan. Op 11 en 12 september 2019 zou verzoeker van zijn ouders vernomen hebben dat zij in de buurt van hun huis een onbekende auto met daarin twee personen hadden opgemerkt. Op 13 september 2019 zou iemand naar verzoeker zijn komen vragen bij zijn neef. In diezelfde week zou verzoeker zodanig veel schrik hebben gekregen dat hij vliegtickets kocht om El Salvador te verlaten. Verzoeker zou op 18 september 2019 via een kennis bij de politie vernomen hebben dat zijn klacht, ondanks zijn verzoek om de zaak niet te seponeren, niet geregistreerd werd. Verzoeker en verzoekster zouden nog gewerkt hebben tot respectievelijk 27 en 30 september 2019 en vervolgens ingetrokken zijn bij de broer en grootmoeder van verzoekster in Santa Elena, Antiguo Cuscatlan. Op 8 oktober 2019 zouden zij El Salvador verlaten hebben. Na hun vertrek zou op 18 januari 2020 opnieuw iemand zijn langsgesgaan bij verzoekers neef om naar verzoeker te vragen.

Behalve voormeld incident op 8 september 2019 en de daaropvolgende gebeurtenissen, haalt verzoeker ter staving van zijn verzoek aan dat hij zich in El Salvador bedreigd voelde omdat hij in de periode van 2015 tot 2018 bij verschillende gelegenheden personen zou zijn tegengekomen die als verdachten betrokken waren in een zaak waarin hij meermaals had moeten getuigen en hij in 2019 de hoofdverdachte nog eenmaal zou zijn tegengekomen in een bar.

Na lezing van de administratieve dossiers is de Raad in navolging van de commissaris-generaal van oordeel dat verzoekende partijen in gebreke blijven aan te tonen dat zij een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève hebben omwille van de door hen aangehaalde feiten en gebeurtenissen. De commissaris-generaal motiveert in de bestreden beslissingen op goede gronden als volgt in hoofde van verzoeker:

“U verklaart El Salvador te hebben verlaten omwille van, ten eerste, uw betrokkenheid bij een gerechtelijk onderzoek naar een cyberaanval op een krant in 2015 waarna u de verdachte personen in de periode van 2015 tot 2018 zo’n 6-tal keer hebt gezien (CGVS(...)) (hierna: CGVS man), p. 8-9). Dat u de verdachten enkele malen in het openbaar tegenkwam zonder dat u daar problemen door kende is echter onvoldoende ernstig om te kunnen gewagen van een gegronde vrees voor vervolging of een

reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade. Ten tweede verklaart u El Salvador te hebben verlaten omdat u in 2019 eenmaal werd aangesproken door twee mannen op een motor die uw identiteitsbewijs vroegen en u sloegen omdat ze vermoedden dat u voor het gerecht werkte, waarna uw ouders tweemaal een onbekende auto zagen voorbijrijden en er tweemaal bij uw neef naar u werd gevraagd (CGVS man, p. 10-12). Dat u eenmaal door twee onbekenden werd aangesproken en geslagen, zonder dat u nadien nog persoonlijke problemen kende, is evenmin voldoende zwaarwichtig voor de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus.

Volgens uw verklaringen moest u, in aanwezigheid van de vijf verdachten, driemaal zonder beschermingsmaatregelen getuigen in een rechtszaak over een cyberaanval op de krant La Prensa Graphica in 2015 (CGVS man p. 7-8). U stelt dat u de betrokken personen tussen 2015 en 2018 een paar keer bent tegengekomen, dat jullie blikken elkaar toen kruisten en u zich achtervolgd voelde, alsook dat u de hoofdverdachte begin 2019 nog eenmaal in een bar bent tegengekomen. Gevraagd of er dan ook iets gebeurde of dat u nadien nog een van hen bent tegengekomen, antwoordt u ontkennend. U verklaart dat jullie elkaar alleen maar aankeken, dat u niet weet of ze ooit iets hebben gezegd en dat u altijd besloot om weg te gaan wanneer u die personen tegenkwam (CGVS man, p. 9). Derhalve dient geconcludeerd te worden dat, hoewel u in aanwezigheid van deze personen hebt moeten getuigen in de rechtbank, u nadien geen echte problemen kende en dat u geen concrete vrees aantoot in dit verband.

Voorts verklaart u dat u op 8 september 2019 door twee mannen op een motor werd aangesproken voor het huis van uw neef D. (...) in San Martin en dat u, nadat u uw Dui had afgegeven en hen verteld had dat u computers herstelde, geslagen en bedreigd werd omdat ze vermoedden dat u voor het gerecht werkte (CGVS man, p. 10-11). Het dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat u niet kan hardmaken dat de twee mannen u initieel viseerden en u specifiek aanspraken omwille van uw werk bij het Openbaar Ministerie. Zo droeg u buiten uw werk geen uniform of andere dingen die u konden identificeren als werknemer bij het OM (CGVS man, p. 8). Bovendien reed u op het moment dat u zich naar uw neef begaf in een auto met geblindeerde ramen die u niet naar beneden had gedaan en stelt u dat de mannen op de motor u dus niet hadden gezien. U verklaart verder dat de motor uit de tegengestelde richting kwam en terugdraaide toen u de mannen voorbijreed, volgens u omdat ze via uw Dui wilden nakijken of u uit de wijk kwam. Gevraagd waarom ze daarna naar uw werk vroegen, antwoordt u dat u niet weet of het toeval was of dat ze specifiek naar u op zoek waren. Erop gewezen dat ze niet specifiek naar u op zoek geweest konden zijn geweest op dat moment aangezien u, zoals u zelf verklaarde, met geblindeerde ramen reed en ze u daardoor niet konden zien, antwoordt u dat de voorruit niet geblindeerd was en dat u niet weet of ze u gezien hebben toen ze u uit de tegenovergestelde richting kruisten (CGVS man, p. 13). Toch wijst niets erop dat de twee mannen op de motor u die dag specifiek viseerden omwille van uw job, te meer aangezien zij u die dag zonder veel verdere problemen lieten gaan omdat ze niet zeker waren over uw beroep (CGVS man, p. 14). Gelet op het feit dat u met geblindeerde ramen reed, u geen identificeerbare dingen van het OM droeg alsook gelet op uw eigen verklaringen dat u geen idee had waarom ze naar uw werk vroegen en dat ze niet zeker waren over uw job (CGVS man, p. 13-14), blijkt dat de mannen u initieel niet met een specifieke reden tegenhielden en dat ze nadien slechts loutere vermoedens kregen met betrekking tot uw beroep.

Volgens uw verklaringen zagen uw ouders op 11 en 12 september een groene Sedan rondrijden in hun buurt in San Miguelito en vroeg een onbekende man naar u bij het huis van uw neef D. (...) op 13 september, waardoor u in een angstaanval besloot het land te verlaten (CGVS man, p. 11 en 15-16). U slaagt er echter niet in om concreet te staven dat deze incidenten een gevolg waren van uw aanspreking van 8 september in San Martin. U stelt immers slechts dat de twee personen in de groene auto keken naar het huis van uw ouders, maar nooit uitstapten en uw ouders niet aanspraken (CGVS man, p. 15).

Over de man die bij het huis van uw neef zou zijn komen vragen naar u op 13 september kan u bovendien weinig details geven, behalve dat hij vroeg of u in het huis woonde, aangezien uw neef op dat moment zelf niet thuis was en zijn stiefmoeder dat vertelde (CGVS man, p. 16). U stelt dat er nog eenmaal iemand bij uw neef naar u kwam vragen op 18 januari 2020 – meer dan 4 maanden na de problemen waardoor u het land ontvluchtte – maar dat die man gewoon wegging toen uw neef hem vertelde dat hij geen contact had met u (CGVS man, p. 16). Uw echtgenote verklaart daarbij dat de persoon die naar u kwam vragen zich op geen enkel moment identificeerde of zei waarom hij naar u op zoek was (CGVS(...))B (hierna: CGVS vrouw), p. 12). Zij stelt te denken dat er een verband is met het incident in september omdat ze toen M. (...) vermeldde en omdat ze naar u waren komen zoeken op het adres op uw identiteitsbewijs en op het adres van het incident (CGVS vrouw, p. 13). Deze verklaring overtuigt echter niet, gezien de personen niets vermeldde over het eerdere incident toen ze naar u vroegen alsook gelet op de lange periode tussen beide keren dat iemand naar u kwam vragen. Uit de incidenten bij het huis van uw neef op 13 september 2019 en 18 januari 2020 blijkt aldus evenmin een directe link met uw aanspreking op 8 september.

U verklaart voorts dat u of uw vrouw zelf geen problemen meer kenden na het incident op 8 september en dat er nooit iemand naar jullie huis is gekomen (CGVS man, p. 16). Uw echtgenote stelt daarbij dat de wijk waar u woonde werd bewaakt aan twee poorten en dat bendeleden niet binnen in de wijk kwamen (CGVS vrouw, p. 3). Toch verklaart uw echtgenote dat zij na het incident voortdurend bang was en het gevoel had dat ze achtervolgd werd (CGVS vrouw, p. 10). Het dient opgemerkt dat u tijdens uw persoonlijk onderhoud echter helemaal niets vermeldde over het feit dat jullie het gevoel hadden dat jullie achtervolgd werden. Gewezen op het feit dat dit enigszins verbaast, stelt uw echtgenote slechts dat ze het niet weet, dat jullie beide bang waren maar zij misschien nog meer doordat ze zwanger was (CGVS vrouw, p. 10-11).

De grote schrik die u en uw echtgenote beweerden te voelen, waardoor u in een angstopwelling op 14 september de vliegtickets naar België kocht (CGVS man, p. 11), strookt overigens niet met jullie gedrag na 8 september. Zo bleven u en uw echtgenote nog tot 27 en 30 september verder werken, zelfs nadat u op 14 september de vliegtickets kocht (CGVS man, p. 16). Gevraagd waarom jullie nog enkele weken bleven doorwerken als jullie zo veel schrik hadden, antwoordt uw echtgenote dat jullie het geld nodig hadden (CGVS vrouw, p. 11). Dit volstaat echter niet om te verklaren dat jullie ondanks de vrees voor jullie leven en zelfs na de aankoop van het ticket nog een tijd bleven doorwerken. Ook moet worden opgemerkt dat jullie verhuis naar de familie van uw vrouw in Cuscatlan op 30 september te wijten was aan het feit dat de huur voor die maand toen afliep en jullie niet voor een hele nieuwe maand wilden betalen (CGVS man, p. 16) en niet omwille van een onoverkomelijke vrees. Ook tijdens uw verblijf bij de familie van uw vrouw tot 8 oktober kenden jullie geen problemen meer, u voelde zich daar niet onveilig en u merkte er geen aanwezigheid van bendeleden op (CGVS man, p. 4 en 16). Uw echtgenote verklaart in dezelfde lijn dat daar niet echt bendes aanwezig waren en dat het een veiligere plek was met bewaking aan de poorten (CGVS vrouw, p. 3).

Tot slot dient opgemerkt dat uw ouders na tweemaal een groene auto te hebben opgemerkt geen problemen meer kenden in El Salvador, hoewel ze wel schrik hadden omdat hun adres op uw identiteitsbewijs vermeld stond (CGVS man, p. 3 en 15-16). Ook de familie van uw vrouw waar u van 30 september tot 8 oktober verbleef kenden geen problemen meer in verband met het incident (CGVS man, p. 16). Uw neef D. (...) of zijn familie kregen evenmin nog verdere problemen (CGVS man, p. 4) en na 18 januari 2020 heeft men nooit meer naar u gevraagd in El Salvador (CGVS vrouw, p. 11). Gevraagd wat u denkt dat u nog zal overkomen in geval van terugkeer naar El Salvador antwoordt u dat jullie geen huis meer hebben, dat jullie intussen een baby hebben en dat jullie geen werk meer hebben, waardoor jullie bang zijn om terug te keren. Daarbij stelt u dat u bang bent dat ze u zouden kunnen vermoorden als ze specifiek naar u op zoek waren geweest (CGVS man, p. 17). Zoals eerder uiteengezet, is het echter niet aannemelijk dat de mannen die u op 8 september aanspraken specifiek op zoek waren naar u. Gelet op het feit dat u, bovendien, geen problemen meer kende in El Salvador na het incident en dat men u na uw vertrek niet meer is komen zoeken – u slaagt er immers niet in concreet aan te tonen dat de persoon die bij uw neef naar u vroeg iets met het incident te maken had – moet worden vastgesteld dat het incident dat u op 8 september 2019 in San Martin meemaakte onvoldoende zwaarwichtig is om te kunnen gewagen van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

Voorts kan volledigheidshalve nog worden opgemerkt dat uw profiel van overheidsfunctionaris bij het Openbaar Ministerie op zich niet volstaat om een persoonlijke vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen. De loutere verwijzing naar een profiel of naar een algemene situatie in een land van herkomst volstaat immers niet om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt vervolgd of dat er voor wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en u bleef hierover in gebreke.”

Verzoekende partijen betwisten in hun verzoekschriften dat zij geen causaal verband zouden hebben aangetoond tussen verzoekers werkzaamheden, het feit dat hij getuigde in verschillende rechtszaken en zijn problemen met bendeleden, doch zij blijven in gebreke *in concreto* aan te duiden welke elementen, feiten of aanwijzingen volgens hen door de commissaris-generaal over het hoofd zijn gezien.

Voor het overige ondernemen verzoekende partijen in de voorliggende verzoekschriften geen ernstige poging om de motieven van de bestreden beslissingen, die draagkrachtig zijn en steun vinden in de administratieve dossiers, te weerleggen of te ontcrachten. De Raad benadrukt dat het aan verzoekende partijen toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij evenwel in gebreke blijven. Zij blijven immers in wezen steken in het louter poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van hun verklaringen over de werkzaamheden van verzoeker bij het Openbaar Ministerie en de door hen aangehaalde incidenten en het minimaliseren van

de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter de bevindingen van de commissaris-generaal niet ontcrachten en hun vrees voor vervolging niet aannemelijk maken.

Verzoekers profiel als overheidsfunctionaris in dienst van het Openbaar Ministerie die betrokken was bij forensisch onderzoek wordt *in casu* niet betwist. De Raad benadrukt evenwel dat een loutere verwijzing naar dit profiel en de mogelijke risico's die daaraan verbonden zijn niet volstaat om aan te tonen dat verzoekende partijen in hun land van herkomst daadwerkelijk worden bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partijen blijven wat dit betreft in gebreke.

De documenten die verzoekende partijen in het kader van hun administratieve procedure hebben neergelegd kunnen geen ander licht werpen op voorgaande appreciatie van hun nood aan bescherming. De politieklacht (administratief dossier verzoeker (hierna: adm. doss.), stuk 6, map met 'documenten', nr. 7) bevat een loutere weergave van verzoekers verklaringen met betrekking tot het incident van 8 september 2019 en houdt geen bevestiging in van deze feiten, noch van de motieven van verzoekers belagers of een eventuele link met zijn professionele werkzaamheden. In zoverre verzoekende partijen verklaren dat er ondanks deze klacht nooit een onderzoek zou zijn gevoerd naar de feiten, beperken zij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Hun verklaringen over de wijze waarop zij dit zouden hebben vernomen lopen bovendien uiteen. Verzoeker verklaarde dat hij zelf contact opnam met een kennis die werkzaam was binnen de politiediensten en dat die hem zei dat er geen onderzoek gaande was onder zijn naam en dat daarover niets geregistreerd stond in het systeem (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 11 en 15). Volgens verzoekster was het verzoekers baas die contact(en) had binnen de politie en wisten ze via die weg dat er niets zou gebeuren met verzoekers klacht (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster, p. 11). De foto's van verzoekers verwondingen (adm. doss., stuk 6, map met 'documenten', nr. 8) bevatten geen objectieve aanwijzingen met betrekking tot het tijdstip waarop ze werden genomen, noch kan er iets worden uit afgeleid wat betreft de oorzaak van de verwondingen of de omstandigheden waarin deze werden opgelopen. De Raad benadrukt dat het feit dat verzoeker op 8 september 2019 door twee bendeleden zou zijn bedreigd en aangevallen op zich niet wordt betwist, doch dat verzoekende partijen in gebreke blijven *in concreto* aannemelijk te maken dat verzoeker daarbij specifiek werd gevisieerd omwille van zijn job en dat hij na dit incident nog zou zijn bedreigd of gevisieerd. Wat de overige neergelegde documenten betreft, kan worden volstaan met een verwijzing naar de motivering in de bestreden beslissingen daarover in hoofde van verzoeker:

"De identiteitsdocumenten van u en uw echtgenote tonen enkel uw nationaliteit en identiteit aan. Uw arbeidskaarten, de ontslagbrief en de oproepingsbrieven om als expert te getuigen hebben louter betrekking op uw job bij het Openbaar Ministerie, een element dat niet ter discussie staat. (...) De commentaar op de persoonlijke onderhouds betreft enkel spelfouten en kan niets wijzigen aan bovenstaande beoordeling."

Deze motieven worden door verzoekende partijen niet betwist, laat staan ontcracht of weerlegd, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Tot slot kan worden opgemerkt dat verzoekende partijen de volgende in de bestreden beslissingen opgenomen motieven volledig ongemoeid laten:

"Verder dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald."

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken."

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Ook deze motieven vinden steun in de administratieve dossiers, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoekende partijen volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

3.3.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.2.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekende partijen geen concrete elementen aanbrengen op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico lopen in El Salvador.

3.3.2.2. In zoverre verzoekende partijen zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroepen op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van hun vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat de door verzoekende partijen aangehaalde feiten en gebeurtenissen onvoldoende zwaarwichtig zijn om tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade in hun hoofde te besluiten en dat hieruit niet blijkt dat verzoeker specifiek werd gevisieerd omwille van zijn werk bij het Openbaar Ministerie, noch dat hij bij terugkeer naar El Salvador om die reden zou worden gevisieerd.

Met het algemene en hypothetische betoog dat zij als gevolg van de huidige coronacrisis geen werk zullen hebben en niet de noodzakelijke medische zorg zullen krijgen indien zij besmet geraken met deze ziekte maken verzoekende partijen niet *in concreto* aannemelijk dat zij persoonlijk het risico lopen om in onmenselijke of vernederende omstandigheden terecht te komen. Ten overvloed wijst de Raad er nog op dat de pandemie ten gevolge van het coronavirus niet uitgaat van of veroorzaakt wordt door een van de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, zodat een van de essentiële voorwaarden voor het toekennen van internationale bescherming, met name de identificatie van de

actor van vervolging of de veroorzaker van de ernstige schade en tegen wie dus bescherming nodig is, niet vervuld is (cf. RvS 14 augustus 2020, nr. 13.847(c)).

Voorts wordt vastgesteld dat verzoekende partijen geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek worden gevisieerd. Verzoekende partijen maken geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in El Salvador zouden hebben gekend.

3.3.2.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door de partijen ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en van confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* (zie: *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”* van UNHCR van maart 2016, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel. Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtigde executies en buitenproportioneel geweld.

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden gevisieerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendege geweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoekende partijen is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

3.3.2.4. Verzoekende partijen tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

3.3.3. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekende partijen niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Zij tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit de administratieve dossiers blijkt dat verzoekende partijen op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen uitvoerig werden gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kregen zij de mogelijkheid hun asielmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van de administratieve dossiers, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekende partijen en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

3.3.5. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in de administratieve dossiers.

3.3.6. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de commissaris-generaal op basis van een niet-correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

3.3.7. Waar verzoekende partijen uiterst subsidiair vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen verzoekende partijen echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. De verzoeken tot vernietiging kunnen bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig maart tweeduizend eenentwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN